

1099

1924. Διάταγμα, 25 Σεπτ., Γεν. Διοικητοῦ Δωδεκανήσου, περὶ δικαιοδοσίας Μικτῶν Ἐκκλ. Δικαστηρίων, ἐν 189, τ. Δ', σ. 17-18.

«Αἱ διαδοχαὶ εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὰ ἐλεύθερα ἰδιοκτησίας κτήματα καὶ κινητά, θὰ ρυθμίζονται κατὰ τὸ προσωπικὸν δίκαιον τοῦ κληρονομούμενου. Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐν Κῶ ἰταλῶν δικαστικῶν, ἡ διανομὴ κληρονομίας ἐξ ἀδιαθέτου θὰ γίνηται, οὐχὶ κατὰ τὸ μουσουλμανικὸν δίκαιον, ὅπως ἐγένετο μέχρι τότε, ἀλλὰ κατὰ τὸ Βυζαντινὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας ὀρθόδοξους. Καθιεροῦται τὸ προσωπικὸν δίκαιον ἐν γένει, εἰς ὃ ὑπάγονται καὶ αἱ διαφοραὶ περὶ ἀπαγορεύσεως, ἃς παραπέμπουσι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Μικτοῦ Ἐκκλ. Δικαστηρίου».

1100

1926. Ἀπάντησις Ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου καὶ Δημάρχου Ἀστυπалаίας, εἰς ἐγκύκλιον Μιχ. Μιχαηλίδου-Νουάρου, ἐν 251.

«α') Ἰσχύει τὸ Βυζαντινὸν ρωμαϊκὸν οἰκογενειακὸν Δίκαιον τοῦ Πατριαρχείου.—β') Ζώντων τῶν γονέων ὑπάρχει ἔθιμον τὴν μὲν μητρικὴν περιουσίαν νὰ λαμβάνῃ ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ, ἣτις φέρει τὸ ὄνομα τῆς ἐκ μητρὸς μίμησις, τὴν δὲ πατρικὴν ἡ δευτερότοκος θυγάτηρ, ἣτις φέρει τὸ ὄνομα τῆς ἐκ πατρὸς μίμησις, ἢ ταύτης αἰ. ὑπαρχούσης, ὁ πρωτότοκος υἱός. Τὸ τοιαῦτον ἔθιμον, οὐχὶ γραπτὸν, ἀλλὰ διατηρούμενον μέχρι σήμερον, ὑπέστη καὶ ὑφίσταται πολλὰς παραβιάσεις...—δ') Ἐὰν ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος ἀποθάνῃ μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τέκνων, ταῦτα κληρονομοῦν τὸν ἀποθανόντα γονεὺς· ἂν ὁμοῦς ταῦτα ἀποθάνουν, δὲν κληρονομεῖ ὁ ἐπιζῶν γονεὺς, ἀλλ' ἡ περιουσία περιέρχεται εἰς τοὺς προικίσαντας αὐτήν, κατὰ γραπτὸν ἔθιμον καὶ συμφώνως τῇ κοινῇ φράσει «τὸ γονικὸν εἰς τὸ γονικόν».—ε') Αἱ διαθήκαι συντάσσονται ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως τῆ παρούσης καὶ τῶν Δημάρχων. Ἐὰν δὲ οἱ γονεῖς ἀποθάνωσιν ἐξ ἀδιαθέτου, ἡ περιουσία ἐπινέμεται ἐξ ἴσου εἰς πάντα τὰ τέκνα...».

1101

1928. Ἐγγραφον, 3 Ἀπριλίου, μητροπόλεως Κῶ, πρὸς Διοικητὴν Κῶ, ἐν 189, Δ', σ. 19-20.

«Ἡ προῖξ δὲν ἐξομοιοῦται ποτὲ νομικῶς πρὸς τὴν ἐλεύθεραν κληρονομίαν, ἤτοι τὴν μὴ προικῶαν περιουσίαν.

Ἡ Μητρόπολις δὲν ἠμφισβήτησε ποτὲ τὸ δικαίωμα τοῦ Σερί, ἵνα κανονίξῃ τὴν διανομὴν ἐπὶ τῶν μὴ προικῶων περιουσιῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆς προικῶας περιουσίας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς προικισθείσης, ἀνέκαθεν ἐπὶ τοῦ τουρκικοῦ καθεστῶτος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν, τὸ Μικτὸν Ἐκκλ. Δικαστήριον ρυθμίζει τὴν τύχην τῆς προικῶς, διότι αἱ τουρκικαὶ νομοθεσίαι δὲν περιλαμβάνουσι τὸν θεσμόν τῆς προικῶς καὶ ἀναγκάζονται νὰ θεωρῶσι ταύτην ὡς ἐλεύθεραν περιουσίαν τῆς ἀποθανούσης, ὅποτε συμβαίνει σύγχυσις δικαίου καὶ δικαιωμάτων καὶ κληρονομῶν. Διότι, ἐνῶ λ.χ., ὁ σύζυγος οὐδὲν κληρονομεῖ ἐκ τῆς προικῶς τῆς ἀποβιωσάσης συζύγου του, κατὰ τὸ βυζαντινορωμαϊκὸν Δίκαιον, ἀλλὰ περιέρχεται ἐξ

